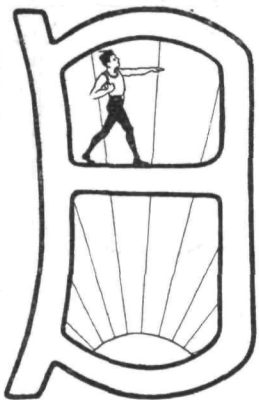

JAN MOLAR:

Mirčkova bolezen.

ilo je v bolnišnici. Na obeh straneh velike bolniške dvorane so ležali na posteljah bolniki, trpeči ljudje z bledimi, upadlimi obrazi. To je žalosten kraj, kraj trpljenja in premagovanja. V peti postelji na levi je ležal lep, mlad deček, star kakih osem let. To je bil poštarjev Mirček. Imel je zlomljeno nogo.

Prebudil se je. »Ah, kako me boli noga,« je vzdihnil. Prišla je usmiljenka. Mirček jo je poprosil vode, zakaj grozno ga je žejalo.

»Ali je že mama prišla?« je vprašal deček.

»Ne, mame pa še ni bilo,« je odgovorila usmi-

ljenka.

»Ali mamica kmalu pride?« je zopet vprašal ubogi Mirček.

»Tako j bo tukaj, srček, le potrpi!« ga je potolažila dobra žena.

Ker je bil Mirček jako slab, se mu je motilo po glavi. Zaklical je: »Joj, kaj se vsa soba vrti? Postelja pada. Pogreznili se bomo.« Sklonil se je v postelji in zamahnil z rokami, kakor da bi se bal, da pade. Usmiljenka ga je pomirila in mu položila glavo nazaj na blazino. Rekla mu je, naj leži na miru in naj zapre oči.

Zlomljena noga je Mirčka jako bolela. Spomnil se je, kako je bilo takrat, ko si je zlomil nogo...

Mirček je bil živahen dečko. Ha, to je poskočil. V tekanju je prekosil vse trške fantiče. Da, kolikokrat mu je mamica dejala: »Mirček, Mirček, ne tekaj tako, da si česa ne napraviš!« — Oh, zakaj ni mamice slušal, zakaj ne? Še zdaj bi imel zdravo nogo. Da je moral biti tako neposlušen.

Zadnjič pa je šla mamica nekam, on je bil sam doma. Ukazala mu je, da ne sme iz hiše. In res ne bi šel iz hiše, da ni prišla izkušnja v podobni trgovčevega Joška.

Mirček je gledal skozi okno na cesto. Tu pa pride Joško in pravi: »Kaj pa ti čepiš doma? Pojdi no z mano. K Poldku! Veš, Poldek ima železnico: stroj, vozove, tračnice — vse ima. Stric mu je te lepe reči prinesel iz Ljubljane. Ne moreš si misliti, kako lepo se vidi, če teče vlak po sobi. Pridi brž ven!«

»Rad bi, pa ne smem; mama je šla ven in mi je prepovedala,« je odgovoril Mirček.

»Kam pa je šla mama?« ga je vprašal Joško.

»K Lokarjevi gospe,« se je glasil odgovor.

»No, vidiš! Potem je pa gotovo ne bo dolgo domov, ti pa brž stečeš tja k Poldku z mano, si ogledaš vse in prideš naglo nazaj domov!« ga je vabil prijatelj.

»Saj res, Joško! Počakaj, takoj pridem!«

In šla sta. Ne, nista šla, tekla sta. Mirček je pustil Joška daleč za sabo. Pritekel je ravno do grape ob cesti in skočil čez, pa — joj! — zgrudil se je, strašno ga je noga zbolela. Potem pa se je naredila tema okolo njega, nič več ni čutil...

Zbudil se je šele v bolnišnici. Sedaj leži tu že teden dni. Nič mu ni bolje, še slabše je vedno. Tako je dolg čas, le kadar pride mamica, je prijetno. Takrat ji pove, kako bo pridén, če ozdravi.

»O, mamica, ali si vendar že prišla! Kako težko sem te čakal,« je veselo vzkliknil deček.

»Ah, ali res, ti moj srček, ali ti je kaj bolje?« je vrašala mati.

»Noga me tako boli.«

»Noga te boli! Ubožec. Le čakaj, kmalu bo bolje. Tukaj sem ti prinesla nekaj dobrega, poglej, to so melone; tako sladke so, da bi jih le jedel. Pa žejen tudi ne boš nič potem;« ga je potolažila.

»Mamica?« je vprašal deček s strahom.

»Kaj je, Mirček?«

»Mamica, ali pridem v nebesa, če bom umrl?«

»Oh, Mirček, le tiho bodi, saj ne boš umrl! Kmalu ozdraviš,« se je glasil materin odgovor.

»Mamica, veš, jaz bi pa rad umrl, če bi še ti z mano umrla.«

»Umril bi rad? Pa zakaj, Mirček?« je vprašala mati začudeno.

»Kaj ne? V nebesih bi imel čisto celo nogo?« je zopet živahno vprašal Mirček.

»Seveda!« je zamišljeno odgovorila mati. Obšla jo je težka slutnja, kaj bi bilo, če bi ji otrok res umrl.

»Poglej, mamica, če bom pa na svetu, mi bo pa vsak rekel, da sem krevlja, pa vojak tudi ne bom mogel biti.«

Pogledala je mati Mirčka in videla je njegove plahe oči, njegov blede obrazek, ki je bil tako mrtvaški, da se je prestrašila. Zajokala je in objela sinčka, kakor da bi hotela zabraniti smrti pristop do njenega otroka.

»Mamica, zakaj jokaš?« je vprašal Mirček žalosten.

Mamica pa ni odgovorila. Močila je s solzami njegov obraz in ga poljubljala.

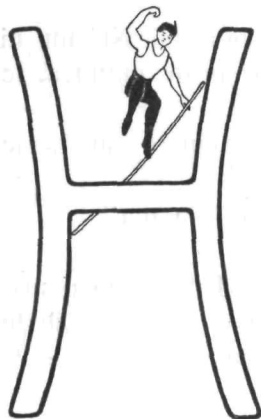
* * *

K sreči sta se varala oba — Mirček in mati: ni bilo treba umreti nobenemu. Ob zdravnikovi pomoči in ob skrbni postrežbi v bolnišnici se je Mirčku kmalu vrnilo ljubo zdravje. Noga se mu je popolnoma zacelila in je bila zopet gibka in ravna kakor prej. Ozdravljena pa je bila tudi njegova preživahna poskočnost in neposlušnost, ki sta ga zavedli v nesrečo.

LAD. O.:

Dušanu v spomin.

auptmanov Dušan — kje pa si? — Naše gore te kličejo, naše planine te vabijo; telovadnica te pograša; cvetke ti vonjajo pozdrave; vsi, ki so te poznali in ljubili, te zovejo; starši se jokajo; šola se ozira po tebi: »Dušan, kje si?«

In iz »Zvončka« odmeva turobni klic: »Kje si, Dušan, kje si?«

Vse tiho — nobenega odgovora, nobenega odziva!...

Na lepem, širokem Ljubljanskem polju stoji nova gomila. Prvi sneg jo pokriva. To je tvoj zadnji, tihi dom!...

Šele deset let je bil star, pa je moral umreti. Ta silni, nepričakovani udarec je zadel njegove starše, prijatelje in znance dne 13. grudna 1913. Ob 11. uri dopoldne tega strašnega dne je nehalo utripati blago, plemenito srce Dušana Hauptmana.

Obiskoval je prvi razred prve državne gimnazije v Ljubljani. Bil je marljiv učenec, ki je zvesto izpolnoval svoje dolžnosti v šoli in doma. Kar mu je ostajalo svobodnega časa, ga ni trafil s praznim in brezpomembnim igranjem, s postopanjem ali z drugačnimi mladostnimi razvadami. V takem času, ko je opravil svoje delo, ki mu ga je nalagala šola, mu je bila družica in prijateljica lepa knjiga, kakor umevamo to besedo v navadnem smislu, in pa vseh lepih knjig najlepša knjiga: veličastna, mogočna природа!